

Tamsyn Murrayová

DIVORAJSKÁ
ZOOLOGICKÁ ZÁHRADA

Tvrdohlavý
tiger

Albatros

Tvrdohlavý tiger

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatros.sk
www.albatrosmedia.sk

Tamsyn Murrayová
Tvrdohlavý tiger – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

Tamsyn Murrayová

DIVORAJSKÁ ZOOLOGICKÁ ZÁHRADA

Tvrdohlavý tiger

Zoe si s Oliverom vymenila ustarostený pohľad. Úprimne dúfala, že nájdu niečo, čomu tiger Tindu neodolá. Trhalo jej srdce, keď ho videla nešťastného. Ak sa im ho nepodari vylákať z brlohu, možno mu budú musieť nájsť nový domov. A bez Tindua nebudú mať dôvod priviezt do zoo tigricu Koko. V Divoraji možno napokon nijaké tajuplné tigre nebudú!

Venujem Tazovi, môjmu maličkému Tinduovi.

Prvá kapitola

„Je tu?“
Zoe Foxová zatvorila predné
dvere Divorajského zámočka a čakala.

Cez historické mriežkované
okná prenikali lúče teplého sep-
tembrového slnka. Nikto jej neod-
povedal.

Od radosti ani nedýchala. Školskú tašku šmari-la na podlahu majestátnej vstupnej haly obloženej drevom a rozbehla sa rovno do kuchyne pohľadať mamu. Zvyčajne, keď sa Zoe vrátila domov zo školy, najskôr vybehla širokým schodiskom do svojej izby, aby sa prezliekla z prepotenej uniformy do šortiek a polokošele s logom tímu Divoraj. Potom zamierila do zoologickej záhrady, ktorá obkoleso-vala jej domov, prechádzala od výbehu k výbehu a zdravila milovaných chlpatých priateľov. Dnes to však bolo iné. Túžila sa čím skôr dozvedieť novin-ky o najnovšom prírastku, tigrovi Tinduovi, ktoré-ho mali priviezť z berlínskej zoo.

„Mami?“ zvolala Zoe a prudko zabrzdila pri kuchynskom stole. „Prišiel Tindu?“

Pani Foxová zdvihla zrak od rozprávkovej kni-hy o zvieratách, ktorú práve čítala Zoeinmu štvor-ročnému bračekovi Rorymu, a usmiala sa. „Áno, prišiel.“

Zoe zaplavila radosť. Tigra džungľového su-matrianskeho videla už v iných zoologických zá-

hradách, preto sa nevedela dočkať, kedy sa s ním stretne tu.

„Veľmi sa neteš,“ pokračovala mamka. „Prv než sa za ním rozbehneš, musíme sa pohovárať.“

Slová vyberala nesmierne opatrne, preto Zoe zovrelo srdce. V škole sa celý deň nemohla sústrediť, lebo ustavične premýšľala nad tým, či tiger bezpečne dorazil, alebo ho na ceste do Divoraja čosi zdržalo. Prevoz akýchkoľvek zvierat môže byť náročný, lebo nechápu, čo sa s nimi deje a ani prečo sa to deje. Bežne sa stáva, že sa splašia. Zoe navyše vedela, že zo sťahovania Tindua si rodičia robia obzvlášť ťažkú hlavu. Tigre džungľové sumatrianske patria medzi kriticky ohrozené druhy, lebo ich často lovia pytliaci a ich prirodzené prostredie ničia ľudia. Ak majú prežiť, treba chrániť každého jedného z nich. Preto je nesmierne dôležité, aby Tindu dorazil do Divoraja zdravý a šťastný, pripravený spoznávať svoj nový domov.

„Stalo sa niečo?“ opýtala sa Zoe a v duchu potláčala náhly nával strachu.

Mamka jej venovala súcitný pohľad. „Nič sa mu nestalo. Ešte sa však naňho nemôžeš ísť pozrieť. Ocko a ošetrovatelia veľkých mačkovitých šeliem chcú tigrí výbeh zatiaľ skrývať pred očami verejnosti, chrániť ho od vonkajších vplyvov a držať v čo najväčšej tichosti, pokiaľ si Tindu nezvykne na nové prostredie.“

Zoe prikývla a usilovala sa zakryť sklamanie. Vedela, že na ekologický výbeh si Tindu musí privyknúť bez toho, aby ho niekto rušil, inak by sa naľakal a znervóznel. Potom, keď sa v zoologickej záhrade udomácní, rodičia a ošetrovatelia mu predstavia Koko, tigricu, ktorú sem onedlho plánujú priviezť zo zoo v Chesteri. Ak všetko pôjde hladko, v októbri usporiadajú víkend tajuplných tigrov, aby širokú verejnosť oboznámili s rizikom, ktoré hrozí všetkým tigrom. Hlavným lákadlom budú Tindu a Koko.

To však nie je jediný dôvod, prečo Zoeini rodičia dúfajú, že Tindu sa vo výbehu čo najskôr udomácní. Keďže v súčasnosti žije v divočine iba šty-

risto tigrov džungľových sumatrianskych, je nesmierne dôležité, aby sa ich v zoo po celom svete chovalo čo najviac. Divoké tigre sú síce samotárske zvieratá, ale v zoologických záhradách často žijú vo dvojici alebo v trojici. Na to, aby mal každý tiger vlastný výbeh, v nich nie je dostatok miesta. Navyše v spoločnosti kamaráta rovnakého druhu je v zoo oveľa väčšia zábava! Ak si Tindu a Koko padnú do oka, možno sa v budúcnosti bude po Divoraji rozliehať ťapot drobných tigrích labiek. Nič roztomilejšie si Zoe nevedela predstaviť. Odkedy mala to šťastie, že na vlastné oči videla, ako sa narodilo zebriča Blesk, dúfala, že uvidí prichádzať na svet aj ďalšie mláďatá. Kiežby to boli práve tigríčatá!

„Akú mal Tindu cestu?“ opýtala sa Zoe.

„Myslím si, že dobrú,“ odvetila mamka. „Je trochu napätý a zmätený, no s tým sme rátali. Veď napokon nerozumie, čo sa deje. Určite sa bojí.“

Zoe si spomenula, ako sa v lete s rodinou presťahovali z Londýna do Divoraja. Tešila sa, no zá-

roveň bola trochu nervózna, hoci na rozdiel od tigra *rozumela*, čo sa deje.

Tindua presúvali zatvoreného v kletke, odkiaľ nič nevidel. Zoe chápala, že ho malo čo rozrušiť, hoci bol v bezpečí.

Mamka zjavne vycítila jej sklamanie. „Tinduo- vi sme do brlohu namontovali kameru. Čo keby si zbehla do dozorne a odtiaľ sa pozrela, ako sa má?“

Zoe to hneď zdvihlo náladu. Tindua síce nevidí naživo, ale obzrie si ho aspoň na obrazovke. Zo skrinky vytiahla vrečko zemiakových lupienkov a vybehla z kuchyne. „Vďaka, mami!“

Divorajská dozorná sa nachádzala v opačnom krídle starého zámočka, ďaleko od časti, v ktorej bývala Zoe s rodinou. Bezpečnostná služba odtiaľ sledovala dianie v zoo. Na stene plnej obrazoviek bežali priame prenosy z kamier rozmiestnených po celej zoologickej záhrade. Keď na ne Zoe hľadela, mala pocit, akoby sledovala veľa televíznych kanálov súčasne. Fascinovaná tu trávila niekoľko hodín, dívala sa, čo sa v zoo deje a zhovárala sa

s viacerými strážnikmi. O zvieratách toho ani zďaleka nevedeli toľko ako ošetrovatelia, ale tým, že ich mali ustavične na očiach, sa stali svedkami mnohých zaujímavých príhod.

Zaklopala na dvere a čakala, kým niekto otvorí. Na jej prekvapenie ju dovnútra pustila ošetrovatelka lemurov Mizbah. Stretnúť ošetrovateľa v dozorni nebolo nič nezvyčajné, často tu sledovali zvieratá z diaľky, ale Mizbah sa vždy radšej zdržiavala priamo pri lemuroch. Zoe sa jej nedivila. Aj ona mala zo všetkých zvierat najradšej práve lemury kata. Keby mohla, hrala by sa s nimi každý deň!

„Ahoj, Zoe,“ pozdravila sa Mizbah s úsmevom. „Stavím sa, že si tiež prišla špehovať náš najnovší prírastok.“

Zoe si s úškrnom uvedomila, že aj Mizbah bola tentoraz zvedavá na Tindua.

„Presne tak,“ prikývla a zamávala strážnikovi bezpečnostnej služby. „Dobrý deň, Hans.“

Hans jej odkýval. „Ahoj, Zoe. Zábery z tigrieho brloha nájdeš na obrazovke s číslom šesť.“

Zoe chvíľu trvalo, kým na stene našla správnu obrazovku. „Pozorujete Tindua dlho? Ako sa má?“

„Asi pred polhodinou sa mi skončila zmena a odvtedy som tu,“ vzdychla Mizbah. „Úbohý Tindu, zjavne sa trápi. Vlastne ešte ani nevyšiel z prepravnej kliečky.“

Ukazovákom namierila na roh obrazovky. Kamera zachytávala tigri brloh, veľkú betónovú miestnosť, ktorú kovové mreže rozdeľovali na tri samostatné časti. Jednotlivé časti boli spojené dvierkami, ktoré sa dali otvoriť alebo zatvoriť, a okrem toho sa v každej časti nachádzali nízke vrátka vedúce von do výbehu, takže si tigre mohli vybrať, či chcú byť vnútri, alebo vonku. Súčasťou brlohu bol aj priestor pre návštevníkov, no od tigrov ich delilo dvoje mreží, medzi ktorými bola veľká medzera. V nej smeli stáť iba ošetrovatelia. Bolo zakázané, aby sa k tigrovi ktokoľvek priblížil. Prísne pravidlá sa zaviedli preto, aby sa nikomu nič nestalo.

V kúte jednej z troch častí brlohu bola rozložená hárba slamy. Zoe sa domnievala, že slúži na spa-

nie. Vedľa nej ležalo čosi, čo vyzeralo ako chutné mäso. Na okraji obrazu, hneď za mrežami, Zoe rozoznala ľudský tieň. Buď patrilo ockovi, alebo hlavnej ošetrovatelke veľkých mačkovitých šeliem Casie. Po Tinduovi však nebolo ani stopy.

Mizbah ukázala na najvzdialenejší roh brlohu.

„Tam je, schováva sa v prepravnej kletke,“ vysvetlila. „Skôr či neskôr však vyhladne a vyjde.“

Pravdepodobne sa v kletke cíti bezpečne, pomyslela si Zoe. Vedela, že ošetrovatelia z berlínskej zoo si dali záležať, aby sa v nej Tindu pred dlhou cestou do Divoraja udomácnil. Vedela aj to, že bojzlivý vystrašený tiger je nebezpečný. A preto dúfala, že sa mu cestovalo dobre. Nezniesla by, keby trpel.

„Čo ak nevyjde?“ opýtala sa potichu. „Čo ak v kletke zostane alebo sa mu tu nebude páčiť?“

„Dajme mu šancu,“ povedala Mizbah. „Vyčkajme. Predsa len, prišiel iba pred niekoľkými hodinami.“

Chvíľu sledovali, ako sa na okraji obrazovky mihajú ľudské tiene. Po Tinduovi však nebolo ani chýru, ani slychu.

„Čo keby si sa sem vrátila zajtra ráno?“ navrhla Mizbah. „Možno dovtedy nazbiera odvalu.“

Zoe neochotne prikývla. Vedela, že Tinduovi chvíľu potrvá, kým si zvykne na nové prostredie, no dúfala, že ho dnes aspoň zazrie. S povzdychom sa rozlúčila s Mizbah a Hansom a zamierila do svojej izby na poschodí, aby si prezliekla školskú uniformu.

Len čo sa prezliekla, rozhodla sa, že zájde za Bleskom. Zebríča bolo také krásne, že sa pri ňom vždy cítila šťastná. Keď sa s Oliverom vracala autobusom zo školy, povedal jej, že popoludnie strávi pri ňom. Oliver bol syn hlavného divorajského veterinára a v zoolologickej záhrade mal rovnaké povinnosti ako Zoe. Okrem iného pomáhal ošetrovateľom starať sa o zebry. Možno mu Zoeina pomoc padne vhod.

Oliver býval v bielom farmárskom domčeku, v ktorom kedysi prespávalo služobníctvo Divorajského zámočka. So Zoe chodili prvý rok do rovnakej školy, ale odlišných tried. *Oliver je do zvierat*

zbláznený takmer ako ja, pomyslela si Zoe. Stavím sa, že aj on chce čím skôr zistiť, čo je s Tinduom.

Len čo vkročila do zoo, nálada sa jej zlepšila. Pomaly sa blížila záverečná hodina. Školopovinné deti už dávno odišli a v areáli vládol pokoj, akého sa cez víkend určite nedočkajú. Zoe zbožňovala húfy návštevníkov, ktorí sledovali zvieratá so šťastnými, užasnutými výrazmi na tvári, no mala ešte radšej, keď sa brány zoologickej záhrady konečne zatvorili a mala ju skoro iba pre seba.

Vtom ticho preťal hlasný rev. Jeho ozvena zaburácala vo všetkých kútoch Divoraja ako mocný hrom. Zoe sa usmiala. To určite zreval Sindibád, majestátny lev púšťový. Spolu so štyrmi samicami žil v pavilóne šeliem a rád všetkým pripomínal, kto je tu šéf. Jeho rev sa rozliehal na kilometre. Občas ním Zoe dokonca zobudil! Teraz zrejme dáva na známosť, že chce žrať. Ošetrovatelia v tomto čase zvyčajne pripravujú krmivo pre levy a zdá sa, že Sindibád sa už nevie dočkať.

K výbehu pre zebry sa Zoe vybrala dlhšou cestou. Obišla pandy červené a prešla popod vysoké drevené plošiny pre návštevníkov, ktoré boli súčasťou Snežného víška. Tak sa volal nádherný výbeh pre leopardy snežné. Navrhla ho Zoeina mamka. Zoe sa pri ňom na chvíľu zastavila a sledovala, ako sa Mäta a Tara prechádzajú po širokých brvnách, ktoré viseli zo stropu. Obdivovala ich striebristú srst. Keď sa jej od nich konečne podarilo odtrhnúť zrak, znova sa vydala k zebbrám.

Pred zebbrím výbehom ešte stála hŕstka návštevníkov, čomu sa Zoe vôbec nečudovala. Blesk bol neuveriteľne rozkošné mláďatko. Pod dohľadom mamy Želky poskakoval hore-dolu, pohadzoval krátkou čiernou hrivou a vysoko dvíhal malé kopýtka.

„Aký je zlatý!“ zvolala jedna návštevníčka a neúnavne ho fotila mobilom.

Dievčatko, ktoré malo na tvári namaľované motýlie krídla, ju potiaholo za rukáv. „Mami, kúpime si zebriča? Prosím!“

Zoe sa so širokým úsmevom oprela o plot. Spomenula si na chvíľu, keď sa ako štvorročná opýtala mamy podobnú otázku. Na rozdiel od dievčatka si však domov nechcela vziať zebríča, ale sloníča.

„Podľa mňa by zebríča nevychádzalo dobre s naším králikom,“ odvetila mama. „Navyše sa mi marí, že zebry hryzú.“

Blesk zdvihol hlavu. Len čo zbadal Zoe, priklusoval k nej a zaerdžal na pozdrav. Zoe sa načiahla ponad plot, aby ho nežne potľapkala po krku.

„Ona ho hladká!“ skríklo dievčatko s vytreštenými očami.

„To preto, lebo tu pracujem a Blesk ma pozná,“ vysvetlila Zoe. „Zebry však naozaj hryzú a kopú. Najmä keď sa boja.“

Blesk jej nosom štuchol do vreciek a zastrihal ušami s čiernymi končekmi. Hľadal, či mu neprišla maškrtu. Zoe si len ťažko vedela predstaviť zviera, ktoré by vyzeralo neškodnejšie, no keď sa zebry cítia ohrozené, naozaj sa tvrdo bránia. Divo-rajské zebry sú však, našťastie, celkom krotké.

„Vidíš?“ povedala dievčatku mama a vďačne sa na Zoe usmiala. „Nech zebry vyzerajú akokoľvek roztomilo, nemôžeme si ich vziať domov. A teraz pod. Už musíme ísť.“

Len čo sa zvrтли na odchod, k výbehu prišla ošetrovateľka zebier Jenna s Oliverom v päťách.

„Ahoj, Zoe,“ pozdravila sa. „Pomôžeš nám s česaním?“

Zoe sa usmiala. „Dúfala som, že sa ma to opýtate.“

Oliver jej podal tvrdú drevenú kefu. „Čím nás bude viac, tým bude veselšie,“ prehodil s úsmevom. „Stačí, že len chvíľu češem a rozbolia ma celé ruky.“

Jenna z vrecka vytiahla zväzok kľúčov a na bráne výbehu odomkla najprv visací, potom bezpečnostný zámok. Len čo za ňou Zoe vošla dnu, priklusal k nej Blesk.

„Dnes som ti nepriniesla dobroty,“ povedala so smiechom mláďatku. „Nehnevaj sa.“

Oliver vytiahol mrkvu. „No pozri, čo pre teba mám ja! Ale dostaneš ju neskôr.“

Zoe s Oliverom kefou čistili čierno-bielu pruhovanú sršť zebier, až kým sa nezačala krásne lesknúť. Zebry pri česaní trpezlivo stáli a iba sem-tam potichu zaerdžali. Zoe fascinovalo, že každá zebra má iné pruhy. V Divoraji sa starali o osem zebier. Keď sa Blesk narodil, ošetrovatelia ho spolu so Želkou oddelili od čriedy, sčasti preto, aby bol v bezpečí, sčasti preto, aby sa naučil rozoznávať matkine pruhy. Necvičeným očiam sa môžu javiť všetky zebry rovnaké, no nie je to tak. Ich pruhy sa od seba líšia tak, ako sa u ľudí líšia odtlačky prstov.

Len čo Zoe a Oliver zebry dočesali a vyčistili im výbeh, rozlúčili sa s Jennou a zamierili naspäť k zámočku. Cestou prechádzali okolo vysokého dreveného oplotenia, ktoré zakrývalo výhľad do tigrieho výbehu. Aby sa doň Tindu mohol nasťahovať hneď po príchode do zoo, Zoeina mama na ňom usilovne pracovala dlhé týždne. Postavili ho z prírodných materiálov a, podobne ako v Snežnom vršku, zo strechy viedli rúrky, ktorými zbierali dažďovú vodu a polievali ňou rastliny. Vo výbehu sa dokonca na-

chádzal bazén obkolesený vyhrievanými kameňmi, aby Tinduovi nebolo v chladnejších mesiacoch zima. Za hrubými bezpečnostnými sklami mali návštevníci zoologickej záhrady veľké množstvo vyhradených miest, odkiaľ mohli tigra pozorovať. *Teraz už čakáme len na to, kedy si tu Tindu zvykne*, pomyslela si Zoe. Mala sto chutí nakuknúť cez škáru medzi latkami plotu.

„Už si ho videla?“ opýtal sa Oliver.

Pokrútila hlavou. „Dokonca som nebola ani vo výbehu! Chcela som ho vidieť aspoň na obrazovke v dozorni, ale ešte stále sa schováva v kletke.“

„Ocko hovorí, že mu máme dopriať čas.“

Zoe si zahryzla do pery. Úbohý Tindu! Z celého srdca túžila po tom, aby sa tu cítil ako doma.

Keď prekĺzli bránou zo zoo do parku zámočka, slnko už klesalo za obzor. Pod nohami im hlasno chrupčal štrk. Vtom Zoeinu pozornosť upútala oranžová šmuha, ktorá mihom prebehla cez trávnik. Zastala a Oliver zastal tiež.

„Čo je?“ spýtal sa.

„Pozri!“ zvolala prekvapene a prstom namierila medzi stromy. „Mačička!“ A naozaj. Z diaľky ich ostrážito pozorovala ryšavá pruhovaná mačka. „Ktovie, komu patrí!“

Oliver sa zamračil. „V širom okolí nestojí ani jeden dom.“

Zoe prikývla. „Ja viem! Odkiaľ teda prišla?“

„Možno sa stratila,“ premýšľal. „Alebo je to divá mačka.“

Zoe zovrelo srdce. Ak sa stratila, znamená to, že niekomu chýba. Pravdepodobne je aj hladná. Opatrne k nej pristúpila a načiahla ruku. „Poď sem, cica! Bojíš sa ma?“

Mačka sa otočila a utiekla.

„Práve si asi dostala odpoveď,“ odvetil Oliver a cez trávnik vykročil k farmárskemu domčeku, kde býval. „Uvidíme sa zajtra.“

Zoe uprene hľadela na miesto, kde ešte pred chvíľou stála mačička.

„Áno, uvidíme sa,“ zamrmlala neprítomným hlasom.

„Neboj sa! Do rána určite nájde cestu domov,“ zvolal.

Zoe sa však *naozaj* bála. Nemohla na mačku len tak zabudnúť a tváriť sa, že ju nevidela! Čo ak sa niekomu stratila, je ďaleko od domova a celkom sama sa túla lesom? Nakrátko sa zamyslela, potom vbehla do kuchyne a otvorila konzervu s tuniakom. Lyžicou nabrala rybu na starý tanierik a zvonku ho položila k zadnému vchodu. Bolo viac než isté, že tuniak do rána zmizne, lebo ak nie inak, iste ho zožerie líška, ktorá sa sem náhodou zatúla z lesa. Keď si však Zoe predstavila, že ryšavá pruhovaná mačička rybu možno nájde skôr, cítila sa o čosi lepšie.

„Veľa šťastia, cica,“ zašepkala a zatvorila dvere.

Druhá kapitola

Keď v sobotu ráno zazvonil budík, Zoe to najskôr zaskočilo. *Je víkend*, pomyslela si unavene a premýšľala, prečo si ho vlastne nastavila. Vtom si spomenula: Chce predsa vidieť Tindua! Vyskočila z postele a rýchlo sa obliekla.

V kuchyni ju Rory presviedčal, aby mu pomohla skladať puzzle.

„Možno neskôr,“ uchlácholila ho.

„Dáš si cereálie?“ opýtala sa mamka a otvorila skrinku, aby vybrala misku.

„Na raňajky nemám čas!“ odvetila Zoe.

Z misky na ovocie si vzala jablko a ponáhľala sa do divorajskej dozorne.

Tentoraz mala službu strážnička Ruth. Keď otvorila dvere a zbadala Zoe, zoširoka sa usmiala.

„Hans vravel, že sa tu zrejme ukážeš,“ povedala a pustila Zoe dnu. „Prišla si sa mrknúť na tigra?“

Zoe prikývla a očami prešla po obrazovkách. Po Tinduovi však nebolo ani stopy. Mäso, ktoré mu prichystali ošetrovatelia, zmizlo, ale nevedela, či ho tiger v noci zožral, alebo ho vyhodili, aby naň nesadali muchy.

Obrátila sa k Ruth. „Videli ste ho?“

Strážnička zívla. „Ešte nie, a to tu sedím už od šiestej. Je nesmierne plachý.“

Zoe nedala najavo sklamanie a znova sa otočila k obrazovke. Dúfala, že aspoň letmo zazrie oranžovo-čiernu srst', no Tindu zo skrýše vyjsť nemienil.

„Zožral mäso, ktoré mu pripravili ošetrovatelia?“ vyzvedala.